

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν μπήκαν στο πλαϊνό δωμάτιο, όπου βρισκόταν το κρεβάτι των γονέων τους, τὰ παιδιά γονάτισαν και προσευχήθηκαν για κείνους που είχαν χάσει...

Ένα στρώμα έλειπε από το κρεβάτι... Παντού βασιλευε η έγκατάλειψις κ' η άταξία.

— Θα διορθώσουμε το σπίτι σου, Μηλιά, είπε ο κ. Ντουμάν, και θα βάλουμε μέσα καμιά καλή γυναίκα να το φροντίζη.

— Την κυρά Άγγελική, κύριε! πρόλαβε πάλι ν' αποκριθί ο Γιαννάκης. Μας αγαπάει πολύ.

— Αιώνιως λοιπόν θα μάς ευεργετήτε, κύριε; είπε η Μηλιά, κυττάζοντας τον κύριο της με βαθειά συγκίνηση.

— Άξίζει τον κόπο, μά την αλήθεια! είπε ο κ. Ντουμάν. Κι' αν θέλεις μάλιστα να μ' ευχαριστήσης, δόσε μου ένα ποτήρι νερό. Θα το πιω με μεγάλη ευχαρίστησι, πρώτα γιατί θα είναι από το σπίτι σου κι' έπειτα γιατί πεθαίνω από τη δίψα...

Φαντασθήτε τώρα με πόση προθυμία πήρε ένα ποτήρι, ενώ ο Γιαννάκης άρπαζε ένα πιάτο, χωρίς να πη τίποτε, κι' έβγήκαν έξω κ' οί δυο συγχρόνως. Η Μηλιά ήθελε να βγάλη νερό απ' το πηγάδι και λογάριζε ότι θα την βοηθούσε σ' αυτό κι' ο Γιαννάκης. Άλλ' άφου του κάκου τον περίμενε, πήγε να την βοηθήση ο κ. Γκαζί.

Ο μικρός δεν φαινότανε πουθενά.

Ο κ. Ντουμάν μόλις είχε πιη το ποτήρι με το νερό, όταν ο Γιαννάκης έφτασε τρέχοντας και κρατώντας ένα πιάτο ωραιότατα κεράσια, τὰ όποια πρόσφερε στον κύριο του.

— Είναι ώρα να φεύγουμε, είπε ο κ. Γκαζί. Οί κάτοικοι του χωριού έρχονται συχνά ως εδώ για να προφτάσουν κανένα ψαρά και ν' αγοράσουν ψάρια και δεν πρέπει να μάς βρουνε εδώ.

Τὰ παιδιά όμως δεν έννοούσαν να ξεκολλήσουν... Ήσαν τόσο ευτυχισμένα στο σπίτι τους, χωρίς φόβο πειά και με τόσο καλή προστασία!...

Άλλά ο κ. Γκαζί επέμενε να φύγουν άμέσως! Έξ άλλου, πλησίαζε και η ώρα της άμπώτιδος, η όποια θα επέτρεπε στα παιδιά να μπουνε στο μεγάλο βράχο. Γι' αυτό είχαν πάρει μαζί τους στο άμάξι και δυο άξίνες.

— Και γιατί να πάμε στο χωριό κι' έπειτα να γυρίσουμε; είπε ο κ. Ντουμάν.

Δέν είναι καλύτερα να περιμένουμε εδώ ως ότου να έλθη η ώρα που θα μπούμε στο βράχο; Ύστερα δειπνούμε στο ξενοδοχείο, όπου θα πάμε να κοιμηθούμε...

— Ύστερα; είπε ο Γιαννάκης. Νηστικός θα περάσω την τρύπα του βράχου; Ύπάρχει κίνδυνος να μείνω μέσα στο κανάλι...

— Μή φοβάσαι κι' ο Ζοζός κάτι θα φρόντισε να πάρη μαζί του για να φάς! είπε ο κ. Ντουμάν.

— Έννοια σας και ο μικρός δεν θα πεθάνη απόψε της πείνας! είπε ο κ. Γκαζί, χαμογελώντας έκφραστικά. Δέν είναι ανάγκη να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο;...

— Πάμε λοιπόν να τσιμπήσουμε κάτι στο άμάξι και ως προσέχουμε τη θάλασσα...

Ο κ. Ντουμάν βγήκε πρώτος απ' το σπίτι, κρατώντας από το χέρι τη Μηλιά. Ο Ζοζός κρατούσε τον Γιαννάκη. Ο κ. Γκαζί πήγαινε μόνος. Το δειλινό είχε αρχίσει κ' η παραλία ήταν σχεδόν σκοτεινή. Μόλις διακρινόντουσαν οί λευκοί άφροι των κυμάτων.

— Τι θα μάς δώσης λοιπόν να φάμε, Ζοζό; ρώτησε ο Γιαννάκης με την διαυγή εκείνη παιδιάτικη φωνή, η όποια άκούγεται από πολύ μακριά. Έλα, γιατί πεθαίνω από την πείνα.

— Μπα! Σάν τη φωνή του μικρού Γιάννη Ντερρὸ μου μοιάζει! είπε τότε μιá γυναίκα, η όποια σε κάποια απόστασι κουβέντιαζε μ' έναν ψαρά...

— Είναι η ταβερνιάρισσα, η κακή γυναίκα που μάς καταδιώκει και θέλει να μάς πάρη κοντά της, κύριε! είπε η

Μηλιά με σιγανή φωνή, σφίγγοντας δυνατά το χέρι του κ. Ντουμάν. Πάμε γρήγορα!

— Μή φοβάσαι, της άπάντησε εκείνος. Έγώ ειμ' εδώ!

— Φοβάμαι για τον Γιαννάκη...

Ο μικρός, μόλις άναγνώρισε την ταβερνιάρισσα, έτρεξε να κρυφτή κοντά στην άδελφή του.

— Ζοζό, είπε ο κ. Ντουμάν. Καλύτερα τὰ παιδιά να μην είναι μαζί... Πάρε τον Γιαννάκη και μην τον αφήσης!

— Έννοια σας, κύριε...

Και ο Ζοζός άρπαξε τον Γιαννάκη και τον έκάθησε καβαλλικευτά στους ώμους του.

— Όποιος γουστάρει τώρα, ως έρθη να μου τον πάρη! ψιθύρισε ο μαύρος.

— Μην το λές, γιατί αυτή η γυναίκα είναι πολύ δυνατή! ψιθύρισε ο Γιαννάκης.

— Άς κοπιάση και θα καλοπεράση! ξανάπε ο Ζοζός. Δέν το έχω τίποτε να την άρπάξω και να την κουβαλήσω ίσα στη Λάνδη.

Τὰ λόγια αυτά ο μαύρος ύπηρέτης τὰ είπε σιγά-σιγά και γελώντας, για να καθουράση τον μικρό του φίλο.

Έν τῷ μεταξύ η ταβερνιάρισσα, αφήνοντας τον ψαρά, με τον όποιο κουβέντιαζε, πλησίασε τον κ. Ντουμάν.

— Έχετε μαζί σας δυο παιδιά, κύριε, του είπε. Το ένα μου θυμίζει πολύ ένα μικρόν που τον έχασαμε και τον γυρεύουμε πριν από πολλούς μήνες, καθώς και την άδελφή του. Η άδελφή του έχει την ίδια ηλικία μ' αυτό το κορίτσι — και έδειξε τη Μηλιά. Να κι' ο μικρός που μιλούσε πρό όλίγου... Θέλω να τον δω από κοντά...

— Τι το θέλεις το παιδί μου; είπε ο Ζοζός. Δέν βλέπεις που είναι μαύρο σαν κι' έμένα;

Η θεά του μαύρου Γιαννάκη έκανε την ταβερνιάρισσα να τὰ χάση λίγο. Άλλά τους είχε δη όλους μαζί να βγαίνουν από το σπίτι του Ντερρὸ... Έπειτα, η φωνή που είχε άκούσει ήταν όμοια με του Γιαννάκη, όπως την ήξερε και την θυμόταν πολύ καλά. Τέλος, η κομψή εκείνη δεσποινίς είχε την ίδια ηλικία με τη Μηλιά και της έμοιαζε πολύ στο άνάστημα και σ' όλα...

— Τι θέλατε στο σπίτι του Ντερρὸ, κύριε; ρώτησε η ταβερνιάρισσα τον κ. Ντουμάν. Ούτε που μέται, ούτε αγοράζεται.

— Πολύ περίεργη είσαι, κυρά μου!

της άπάντησε ο κ. Ντουμάν. Κάνε μου τη χάρη και τράβα το δρόμο σου...

— Μπορεί να είμαι περίεργη, αλλά έχω το δικαίωμα, γιατί βρίσκομαι στον τόπο μου. Σεις τί γυρεύετε εδώ;

— Ό,τι μάς άρέσει...

— Πολύ καλά... Κι' εγώ θέλω να μάθω αν αυτά είναι τὰ παιδιά που τὰ έχασε ο θεός τους και τὰ γυρεύει τόσο καιρό... Έχει το δικαίωμα να τὰ κάνη ό,τι θέλει γιατί είναι ο μόνος τους συγγενής.

— Άφησέ μας ήσυχους, γιατί το άμάξι μου περιμένει...

— Μπορεί να περιμένη όσο θέλει! είπε μ' αυθάδεια η ταβερνιάρισσα. Ο δήμαρχος δεν είναι μακριά... Θα πάω να πω να στείλη δυο χωροφύλακες να σας πιάσουν και να σάς πάρουν τὰ παιδιά...

— Επί τέλους, τί τὰ θέλετε αυτά τὰ παιδιά;

— Ο θεός τους κι' εγώ θα τὰ πάρουμε στα σπίτια μας...

— Να τὰ κάνετε τί;

— Ύπηρέτες μας...

— Δέν ήθελαν, φαίνεται, και γι' αυτό σας έφυγαν...

— Ναί, γιατί είναι τεμπέλικα και χαϊδεμένα... Οί γονείς τους δεν ήξεραν να τ' αναθρέψουν, γιατί κι' εκείνοι τέτοιοι ήσαν...

— Ψέματα! φώναξε η Μηλιά μ' άγανάκτησι.

(Άκολουθεί)

